

Η Γέννηση της Ειρήνης

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

Μέσα στο ζοφερό σκοτάδι του κόσμου γεννιέται και πάλι τις ημέρες αυτές ανάμεσά μας το Άστρο το φωτεινό, μέσα στην γενική απογοήτευση γεννιέται η Ελπίδα, μέσα στην αντάρα και στην ταραχή του πολέμου γεννιέται η Ειρήνη.

Το ελπιδοφόρο μήνυμα ειρήνη πως γεννιέται το φέρνουν στη γη οι αγγέλοι του ουρανού: «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία» (Λουκ., β' 14), ψάλλουν μέσα στην γλυκιά και ήρεμη βραδυά. Δόξα στον ύψιστο Θεό της ειρήνης, που στέλνει στην γη τον ειρηνικό Υιό Του και σκορπίζει το μήνυμα της χαράς και της «ευδοκίας» Του, της καλής Του θελήσεως για την σωτηρία των ανθρώπων. Στην συνέχεια, το σωτήριο αυτό μήνυμα ότι «ετέχθη ημίν σωτήρ» (ο. π., 12) σπεύδουν να το διαλαλήσουν παντού οι ταπεινοί ποιμένες, οι οποίοι δοξολογούν για την συγκατάβαση της Ειρήνης στον κόσμο, που δεν είναι πλέον ζητούμενο αντικείμενο η ιδέα, είναι ο αποκαλυφθείς προσωπικός Θεός της ειρήνης και της αγάπης.

Ποιος μπορεί, αλήθεια, να περιγράψει το δράμα που ζούσε η ταλαίπωρη ανθρωπότητα μέχρι την γέννηση της Ειρήνης; Αφ' ότου ο πρώτος άνθρωπος ξαστόχησε και έχασε τον Παράδεισο της κοινωνίας με τον Θεό, πάντες εξέκλιναν και ξέπεσαν στο σκοτάδι της αμαρτίας και του θανάτου. Έκτοτε, ησέβεια προς τον Πλάστη και Δημιουργό περίσσευε, η αδικία και η εκμετάλλευση βασίλευαν στον κόσμο, το κακό οργίαζε. Το σκότος των ειδώλων σκέπαζε την γη. Παντού πλάνη, ασωτία και εξαχρείωση: «άπαντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν.»(Ψαλμ. 52:4)

Μέσα στην γενική δίνη του κακούτά όργανά του θεριεύουν. Σκορπούν τον φόβο και τον τρόμο οι τύραννοι και οι εξουσιαστές και καταδυναστεύουν τον απλό λαό και τους αδαείς. Και ενώ τους βασανίζουν με την δυναστεία των, τους προσφέρουν συνάμα και φρούδες ελπίδες για δήθεν ανακούφιση από τα βάνανά των. Κι ο φτωχός λαός, βουτηγμένος στην αμάθεια και στην απελπισία, δένεται στα δίχτυα των, τους πιστεύει και τους ακολουθεί τυφλά, ελπίζοντας σε τι άλλο, στην λύτρωσή των!

Και το δράμα συνεχίζεται από τότε έως σήμερα, αμείωτο. Τους παλαιούς δυνάστες τους διαδέχονται νέοι και αυτούς άλλοι, πιο σκληροί και αδίστακτοι, αλλοίμονο! Και ο πονεμένος και βασανισμένος λαός τους ακολουθεί όλους, πάντοτε πιστά, προσδοκώντας ότι κάποιος απ' αυτούς θα τον λυτρώσει κάποτε από τα δεινά του. «Σαν να'χουν τέλος και παμό (σταματημό) τα πάθια και οι καημοί του κόσμου.»

Και όμως ο μόνος αληθινός λυτρωτής, ο Ιησούς Χριστός, ο ωρισμένος από τον Θεό Πατέρα να σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών (Ματθ., α' 21), γεννιέται, όπως κάθε χρόνο και φέτος, συμβολικά στην γη, για να αναγεννήσει τους ανθρώπους. Ο άναρχος σαρκούται και αρχή λαμβάνει, συγ-καταβαίνει, για να αναβιβάσει τον άνθρωπο στον ούρανό.

Ήταν και είναι τόσο βαθειά βουτηγμένη στην αμαρτία η ανθρωπότητα, που κανείς άνθρωπος, που φέρει το στίγμα της αμαρτίας και έχει γι' αυτό την τάση να

ξαστοχά, δεν μπορεί, ακόμη και αν θέλη, να την «ξελασπώσει» από το τέλμα. Μόνον Εκείνος το μπορεί. Εκείνον ανέμεναν τότε γενιές ανθρώπων και λαών, ήταν η παγκόσμια προσδοκία των εθνών. Και όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, τότε, ω τότε, ευδόκησε ο αγαθός Θεός και έστειλε τον Υιό Του τον Μονογενή ως άνθρωπο στον κόσμο κατά πάντα, πλην της αμαρτίας, «ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόλλυται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον.» (Ιωάν., γ' 16).

«Πας ο πιστεύων εις αυτόν...» Ποιος πίστεψε τότε στο γεγονός της Γεννήσεως του Σωτήρος; Οι ταπεινοί και απλοϊκοί ποιμένες, που διέγνωσαν με την καρδιά των τόμηνυμα του ουρανού και το διελάλησαν, αλλά και οι σοφοί αλλά ταπεινοί μάγοι (=μεγάλοι), που ήξεραν να διαβάζουν τις γραφές, έσπευσαν και εκείνοι σε αναζήτηση του τεχθέντος Βασιλέως. Ποιοί δεν το πίστεψαν πως γεννήθηκε ο Χριστός; Οι μεγάλοι και οι τρανοί βασιλείς, όπως ο τυραννοκτόνος και βρεφοκτόνος Ηρώδης, που φοβήθηκαν μήπως χάσουντό επίγειο βασίλειό των. Και ποιοί άλλοι; Οι αλαζόνες και υποκριτές Φαρισαίοι, το παράνομο και θεομάχο ιερατείο, που ήξεραν με κάθε λεπτομέρεια τις γραφές αλλά τις ερμήνευαν, όπως εκείνοι ήθελαν, για να κρατούν στην αμάθεια τον λαό και να τον καταδυναστεύουν.

Από τότε μέχρι σήμερα η ίδια πάντοτε «ιστορία». Ο Χριστός, η προσδοκία των λαών, η επαγγελία της ειρήνης, γεννάται συνεχώς, κατά το διαρκώς ανανεούμενο σχέδιο της θείας οικονομίας, στην γη. Τον προσδέχονται με λαχτάρα και ελπίδα πάντοτε οι μικροί και καταφρονημένοι, τα παιδιά, οι γυναίκες, οι δούλοι πάσης φύσεως. Τον αντιμάχονται με πείσμα, μήπως ξυπνήσουν οι λαοί και διεκδικήσουν τα δίκαιά των, οι δυνατοί της γης, οι δυνάστες των λαών, οι παράνομοι και άδικοι βασιλείς και οι ακόλουθοί των, οι κάθε λογής «άπιστοι» και θεομπαίχτες. Οι ταλαίπωροι! Να διδάσκονταν, τουλάχιστον, από την ίδια την ιστορία! Τι απέγιναν, άραγε, οι άλλοτε τρανοί άρχοντες και κοσμοκράτορες του κόσμου τούτου, οι διώκτες του Χριστού, Ηρώδες, Πιλάτοι, Νέρωνες, Καλιγούλες και τόσοι άλλοι; Κακήν κακώς απώλοντο (χάθηκαν).

Τι απέγινε ο διωχθείς απ' αυτούς Κύριος, ο Βασιλιάς της ειρήνης; Ζεί και βασιλεύει και τον κόσμο κυριεύει -είναι κύριος, όχι δυνάστης του. Ζεί και βασιλεύει, διότι η Βασιλεία Του «ουκ έστιν εκ του κόσμου τούτου»(Ιωάν., ιη' 36), της φθοράς και της παρανομίας, που έρχεται και παρέρχεται, η βασιλεία Του είναι αιώνια και παντοτινή, οριστική και αμετάκλητη.

Καταλαβαίνουμε, τώρα, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη στον κόσμο τούτο της φθοράς και της αδικίας; Γιατί διαφεντεύει η ταραχή και ο πόλεμος; Γιατί αντρείεύει το κακό και κυβερνούν οι ειρηνομάχοι και οι πολεμόχαροι, οι παράνομοι και παράφρονες Ηρώδες και Καλιγούλες και οι όμοιοί των;

Διότι οι άνθρωποι-θύματα οι περισσότεροι του κακού και των οργάνων του- ενώ μιλούν για ειρήνη, ενώ την εγκωμιάζουν με τα λόγια των, με τα έργα των την εκδιώκουν και έτσι η ειρήνη μένει αλυσοδεμένη σε άντρα του πολέμου.

Και για έναν άλλον λόγο. Διότι «οι δοκούντες άρχειν των εθνών» (Μαρκ., ι'42) έχουν καταφέρει να πείσουν τα θύματά των ότι είναι πανίσχυροι και ότι μπορούν να τους προσφέρουν ο τι χρειάζονται, για να ικανοποιήσουν τις αμαρτωλές, αλλοίμονο, ανάγκες και τις επιθυμίες των. Μόλις οι δεύτεροι τολμήσουν να σηκώσουν κεφάλι και να επαναστατήσουν, επειδή κάποια ανάγκη η επιθυμία των δεν καλύπτεται, οι πρώτοι έχουν πάντα έτοιμο ένα νέο αντίδοτο η τους κρατούν δεσμίους μέτόν φόβο των όπλων και της φαινομενικής των ισχύος. Έτσι, οι δυνάμεις του κακού συνεχίζουν απρόσκοπτα το έργο των και όσοι λογαριάζονται ως μικροί και αδύναμοι παραμένουν με τον έναν ήμέ τον άλλο τρόπο πάντοτε

πειθήνιοι.

Ποιος θα τολμήσει να έρθει πραγματικά αντιμέτωπος με τις καλά οργανωμένες δυνάμεις του κακού; Όποιος το κάνει, η θα πρέπει να είναι δυνατότερός των δύσκολο, διότι οι καλοί δεν συνεργάζονται-η θα πρέπει να είναι τόσο πολύ πιστός, ώστε να μην λογαριάζει να τα βάλει μαζί των και, εάν χρειαστή, να πεθάνει. Τέτοιοι άνθρωποι υπήρξαν οι προ Χριστού δίκαιοι και εκλεκτοί, κριτές, προφήτες, και άρχοντες ακόμη, όπως ο Δαβίδ, οι οποίοι, ενδυναμωμένοι από την πίστη «κατηγωνίσαντο βασιλείας» (=ανέτρεψαν βασιλεία), «ειργάσαντο δικαιοσύνην και επέτυχον των θείων επαγγελιών» (Εβρ., ια' 33).

Αλλά και μετά Χριστόν ο Πρόδρομος της μετανοίας και της ειρήνης βαπτιστής Ιωάννης, ο αρχιδιάκονος Στέφανος και μετέπειτα οι Απόστολοι, τα περιστέρια της ειρήνης, που σκόρπισαν στα πέρατα της γης το μήνυμά της, στην συνέχεια οι Πατέρες της Εκκλησίας όλοι, σε κάθε εποχή, έδωσαν την μαρτυρία της πίστεως και οι περισσότεροι τελειώθησαν μαρτυρικά για την αγάπη του Χριστού.

Και όμως! Όλοι αυτοί, «ουκ εκομίσαντο τον στέφανον του μαρτυρίου, του Θεού περί ημών κρείττον τι προβλεψαμένου, ίνα μη χωρίς ημών τελειωθώσι.» (ο.π., 40). Αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται να επιδείξωμε και εμείς αντίστοιχο ηρωικό φρόνημα πίστεως και παρρησία Χριστού, ώστε όλοι μαζί να συγχαρούμε και να συναπολαύσωμε τα αγαθά της αιωνίου Του Βασιλείας.

«Ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην εν τω κόσμω, αλλά μάχαιραν» (Ματθ., ι' 35), λέει ο Κύριος. Απίστευτο! Ο Θεός της ειρήνης, Εκείνος ο Οποίος ήλθε στον κόσμο «ειρήνην παρεχόμενος» (ε' ωδή πεζού κανόνος Χριστουγέννων), ο Οποίος μας χαρίζει την δική Του ειρήνη και μας απομακρύνει από την ταραχή του κόσμου («ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν, ου καθώς ο κόσμος δίδωσιν », Ιωάν., ιδ' 27), Αυτός ο Ίδιος Θεός είναι πολεμοχαρής και αιμοδιψής;

Ασφαλώς όχι! Απλώς, για να εγκαθιδρυθή η ειρήνη του Θεού στον κόσμο, είναι απαραίτητο να υπάρξει «μάχαιρα» κατά του κακού, του κακού μας εαυτού, των παθών μας, του έξωθεν κακού. Όπως λέει και ο Αδελφόθεος Ιάκωβος, «η φιλία του κόσμου έχθρα του Θεού εστιν» (Ιακ., δ' 4), ενώ «ο φιλών τους οικιακούς υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος» (Ματθ., ι' 37), λέει ο Κύριος, διότι εν τέλει η φιλία και η ειρήνη του Θεού είναι σταυρική και τριμερής: είναι, πρωτίστως, ειρήνη με τον Θεό, που είναι «ο άρχων της ειρήνης», ειρήνη με τον εαυτό μας, που τροφοδοτείται από την ειρήνη του Θεού, και, τέλος, ειρήνη με τον έξω κόσμο, που τροφοδοτείται από τον Θεό και την μέσα μας ειρήνη.

Να, γιατί δεν ειρηνεύει ο κόσμος, παρά τις διαρκείς επικλήσεις της Εκκλησίας μας, που εύχεται σε κάθε Θεία Λειτουργία «υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου,

(...) της σωτηρίας των ψυχών ημών και της των πάντων ενώσεως». Να, γιατί δεν γαληνεύουν και δεν ηρεμούν οι ψυχές των ανθρώπων, διότι δεν αντλούν ειρήνη από την πηγή της ειρήνης και τον δοτήρα των αγαθών, αλλά πιστεύουν στις επαγγελίες των δήθεν ειρηνόφιλων, στην πραγματικότητα ειρηνοκάπηλων, που υπογράφουν συνθήκες και σύμφωνα ειρήνης, για να τα καταπατούν στην συνέχεια με ευκολία.

Τις ημέρες, όμως, αυτές, που γεννιέται και πάλι ο Χριστός ανάμεσά μας, μας προσφέρεται και πάλι η ευκαιρία να ειρηνεύσωμε μαζί Του, μέσα μας, γύρω μας. Οι Άγγελοι θα μεταφέρουν και πάλι στην γη το μήνυμα του ουρανού ότι «ετέχθη υμίν σωτήρ» και θα ψάλλουν τον θεσπέσιο σταυρικό ύμνο της ειρήνης: «Δόξα εν υψίστοις Θεώ-και επί γης ειρήνη-,εν ανθρώποις ευδοκία.» Κάποιοι ταπεινοί άνθρωποι, όπως άλλοτε οι ποιμένες, θα «διαγνώσουν» το μήνυμα και θα το διαλαλήσουν στους γύρω των, και όλοι μαζί θα υμνήσουν και θα δοξολογήσουν τον Κύριο,που ευδόκησε να συγκαταβή στην γη «διά την ημών σωτηρίαν.» Επίσης, κάποιοι σοφοί μεγάλοι θα σπεύσουν να τον προσκυνήσουν, αναγνωρίζοντας στο πρόσωπό Του την αληθινή σοφία.

Εμείς, τι θα κάνωμε; Θα προσφέρωμε, άραγε,τον οίκο της καρδιάς μας, για να βρη κατάλυμα να γεννηθή ο μικρός και εν πτωχεία καταβάς Χριστός μας, η θα αδιαφορήσωμε, όπως το πλήθος του λαού, που δεν έβρισκε για τον Χριστό τόπο «εν τω καταλύματι»;Η μήπως, ακόμη χειρότερα, θα θορυβηθούμε από την γέννηση της Ειρήνης, σαν τον Ηρώδη και σαν τους άλλους βασιλείς και αρχιερείς, και θα σπεύσωμε να την σταυρώσωμε με κάθε τρόπο;

Η όποια επιλογή μας θα έχητίς αντίστοιχες συνέπειες, δραματικέςγια την σωτηρία μας, στις δύο τελευταίες περιπτώσεις, ευεργετικές στην πρώτη. Ας φροντίσωμε, λοιπόν, να επωφεληθούμε, αυτήν την φορά, από το κοσμοσωτήριο μήνυμα της Γεννήσεως της Ειρήνης και ας ευπρεπίσωμε, όσο είναι ακόμη καιρός, τον οίκο της ψυχής μας, για να δεχθούμε τον Θεό της ειρήνης, της αγάπης και της δικαιοσύνης, να συγκατέλθη ως ταπεινός άνθρωπος, να γεννηθήμέσα μας και να μας αναγεννήση τώρα και πάντοτε και εις τον άπαντα αιώνα.

Ειρηνικά Χριστούγεννα με πλούσιες τις ευλογίες του δι' ημάς συγκαταβάντος και για την δική μας και πάντων των ανθρώπων σωτηρία τεχθέντος Βασιλέως και Σωτήρος Χριστού.

Γένοιτο!

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN